

Beneška zrcala.

O kalna in siva in motna zrcala beneška, turobno gledajoča na gladke parkete tal, katera se že dolgo niso tresla v lahnem ritmičnem cepetanju nog plešočih menuet po glasovih skladbe Rameau-ja!

Kje so plesalci, kje njih usmev? Dolgo je tega, dolgo je že žalostno in tiho!

O kalna in siva in motna zrcala beneška, že davno odvajena prijetne mehkoobe razgrete dvorane in iskrenja lestencevih lučij ter krasote balove rodbinske svile in sukenj in telovnikov z zlatom šitih in razlite vonjave medlih rožnih dišav in zapeljive belote dekoletovanih kipecih nedrij!

Kje so tista nedrija in njih grehi? Dolgo je tega, dolgo je že žalostno in tiho!

O kalna in siva in motna zrcala beneška, oslepajoča v tresočem se polumraku, kateri diha nanje mraz praznih prostorov, in odbijajoča včasih samo zgrbljeno sivo postavo starega ključarja, hodečega po sobanah zapuščene palače kakor prikazen, z neslišnim korakom....

Kje o ti plesalci, kje njih usmev? Kje so nedrija žen in kje njih grehi? Dolgo je tega, dolgo je že žalostno in tiho!

Cerkvni zvon.

Ndebo je v žaru zasvetilo,
Ozračje se je v mrak zavislo.
Tam v linah milo zadoni,
Bolno srcé pa mi dehti. —

Se v togi dolgo je topilo,
Z óbupom kruto vojno bilo,
Kako sladkó pa don zvoná
Pomiril vojsko je sreá!

Kako? Srce se v jok je zlilo,
Molitev vročo je molilo
Prosilo je za sreče vir,
Za blagodejni srčni mir.

Vlasta.

Iz dnevnika male gospodinje.

Piše Grilček.

O vinogradu.

Tako podjetnega že dolgo nisem videla našega viničarja, kakor zadnjič! Pristopal je nenavadno naglih korakov — baje zato, ker ga ni več óvirala okorna suknja, kojo je nosil vso zimo — klobuk na tilniku, kakor bi zares